

Esén:

Sanje v mestu.

*Pod mojim oknom
avti bucé,
zvonijo tramvaji,
na postaji vlaki
v tuje kraje hité.*

*Zjutraj otroci v šolo hodijo
po neprijaznih ulicah,
né pozdravljajo jih ptički,
né zeleni grmički
in o zemljici nič ne vedó,
o kraški rdeči,
in bori jim nič ne povedó
o pomladanski sreči.*

*O spomlad, moj divni Kras,
k tebi bi rad nazaj,
rad bi deček v šolo hodil
med samimi gmajnami,
med borovimi tajnami,
rad bi učiteljici rožice nosil,
Marijo milosti prosil —
o maj, na Krasu maj!*

Fr. Pengov:

Slamica naše ljube Gospe.

Slama, ki je ležala v hlevcu, kjer je bil rojen naš Zveličar, ni bila prava žitna slama, kakor jo žanjemo na polju. Bilo je marveč praprotno listje in zelišče, ki se imenuje »lakota«, vmes pa tudi nekaj šentjanževe rože. Te rastline so cvetele dotlej poleti z neočitnim belim cvetjem, za katero se pa nihče ni kaj prida zanimal. V zimi so bile pa suhe in brez najmanjše lepote; tisto malo cvetje je bilo seveda že zdavnaj odpalo.

Ko je pa začula naša zemlja prvi jok božjega Deteta, tedaj sta urno pognali »lakota« in šentjanževa roža pravo pravcato cvetje v čast Zveličarjevemu rojstvu. Tako zelo sta se ga razveselili.

Praprotni listi se pa niso genili in niso kazali ne veselja ne spoštovanja. Velo in leno so visele rjave zastavice s svojih pecljev in spavale naprej svoje zimsko spanje. Zato jim je odvzel ljubi Bog za vse čase njih poletni cvetni venec in odtlej stoji praprot vse leto brez lepote, brez najmanjše cvetke, in samo rjavkaste ali črnikaste pičice ali prožice še kažejo, kje je sedelo svoje dni srebrno cvetje. Večkrat pa prevzame praprot nekaj kakor boleost in grenko kesanje nad zgubljeno lepoto in takrat poveša žalostno svojo glavo in krila kot obstreljena ptica.

»Lakota« je pa dobila od Boga lepe, dolge vejice, polne zlatih in srebrnih gumbov, in sme nositi ta okrasedo do sodnega dne. Šentjanževa roža je pa kar naravnost čudežna cvetlica: Iz njenih popkov še danes lahko iztisneš krvave solze, s katerimi je rosila Marija na božično noč v stiski in bolečini borno slamnato ležišče.

Obe ti rastlini imenujejo zato tu in tam tudi »slamico naše ljube Gospe«.

Esén:

Narcisi . . .

*Narcisi . . .
so zacveteli
zlatobeli
v dolini,
narcisi . . .
srečnih dni spomini.*

*Ko sem se mašnika igral,
otrok mašo daroval,
ves oltarček sem okrasil
z zlatobelimi narcisi . . .*